

2024 / 2. Sayı

BELKİ

SAKİNLEŞİR

YERKÜRE

KÜLTÜR-SANAT-EDEBİYAT
TOKİ CUMHURİYET ANADOLU LİSESİ

İÇİNDEKİLER

Editör'den / Gülbahar ERDEN
Okul Müdürü / Aydın DAKES
1923'TEN SONSUZA / Melis AYDIN
BİR NERGSİN TERK EDİŞİ / Ayşegül KAV
CEVAPSIZ SORULAR / Taha İKİS
ROMANTİK BİYOLOJİ / Alaattin SARITAŞ
ANKARADA AŞK / İlkay Deniz KIRAL
KUDÜSÜN DİYARI / Ela Nur TINASTEPE
İNSAN DEDIĞİN / Ece HARBİLİ
HİSSİZLİK / Ayşegül KAV
LİSE AŞKIM / Baran Burak Alkın YILDIRIM
O GÜNLER / İlkay Deniz KIRAL
YAĞMURUN ESİNTİSİNDE / Ela Nur
TINASTEPE
SESİMİ DUYAN VAR MI / Melis AYDIN
GERÇEK FİLİSTİN / Berra YAMI
SU / Berra FİLİZ
YAĞMUR, DAMLALAR VE BEN/Nisa Nur
ÖZTÜRK
KARANLIK / Ezel LAPÇIN
SIR-HASRET-UMUTSUZ / Ece HARBİLİ
MUTLULUK / İrem GÜLESER
AŞKI BEKLERKEN / Berfin DALGA
AĞLIYORUM / Gül Cemre BOLAT
ONSRA / Nisanur YILMAZ
MUSTAFA'M / Senem TÜRKOĞLU

YAYIN KURULU

Melis AYDIN
İlkay Deniz KIRAL
Neslişah GÜMÜŞ
Baran Burak Alkın YILDIRIM
Ece HARBİLİ
Ela Nur TINASTEPE

TASARIM EKİBİ

Berra FİLİZ
Gamze NORAS
Kerem OYANIK

EDİTÖR

Gülbahar ERDEN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Herkese Merhabalar,

Haziran 2023'te ilk sayımızla sizlerle tanışmıştık. 2.sayımızda yenilenen içeriğimizle karşınızdayız. Bu sayımızda metinleri süsleyen görsellerin tamamı, çizim ve resim yapmayı seven öğrencilerimize ait. Dergi ekibi olarak hem dünyada hem de ülkemizde meydana gelen gelişmelere bizler de kayıtsız kalamadık. Bu sayımızı yakın zamanda uğurladığımız 2023'e ayırdık. Çünkü 2023 hem dünyada hem de ülkemizde iyi ve kötü izler bırakan bir yıl oldu.

Oysa 2023 yılını da diğer yıllar gibi iyi dilek temennileriyle karşılamıştık. Belki dedik...Belki 2023 yılında her şey değişir, tüm çirkinlikler güzelleşir. Çünkü olabirliğine inandığımız ya da bir şeyin olma ihtimaline karşın "belki" sözcüğüne tutunuruz demiştik ilk sayımızda. Bu yüzden yeni yılı yine "belki"lerle karşıladık. Bir ihtimal de olsa yerkürenin sakinleşmesini arzu ettik. Ama yerkürenin sakinleşmeye hiç de niyeti yoktu. Çünkü dünya ya hep iyi ya da hep kötü bir yer olamazdı. İyilik de kötülük de yarı yarıya eşitti onda... Çünkü ekvator çizgisiyle bölünmüştü bir kez tam ortadan ikiye. Yani dünyanın tavrı netti bu konuda, her şey yarı yarıya eşitti onda.

Maalesef, dünya bu net tavrından vazgeçmedi ve bu eşitliği bozmayacağını bir kez daha ispatladı bizlere. "21.yy.da savaş mı olur?" derken önce Rusya-Ukrayna savaşı ve sonrasında Filistin-İsrail savaşı başladı. Dünya, iyi dilek temennileriyle dönmediğini bize bir kez daha kanıtlamıştı. Yıllardır tarih kitaplarından okuduğumuz savaşların karanlık yüzünü canlı canlı görmüş olduk sayesinde. "Tarih tekerrürden ibarettir." sözünü bir kez daha hatırlatmak istedi belki de bizlere...

Ülkemiz de 2023'te yerkürenin bu net tavrından nasibini almıştı maalesef... 6 Şubat'ta "asrın felaketi" olarak adlandırılan depremlerle sarsıldık önce ve sonrasında 50 binden fazla insanımızı kaybettik bu depremlerde... Yıl boyunca da hareket halindeydi yerküre. Dünyada ve ülkemizde pek çok orman yangını ve doğal afet meydana geldi. Anlaşılan yerkürenin sakinleşmeye ve dik duruşundan taviz vermeye hiç niyeti yoktu.

Peki ya bizlerde, iyilik ve kötülüğün oranları eşit miydi? Dünya gibi açık ve net miydik davranışlarımızda? Kartlarımız hep açık oynayabiliyor muyduk, yoksa işimize geldiği gibi her seferinde kartları yeniden mi karıyorduk? İyi dileklerle karşıladığımız 2024'te sakin kalabilecek miydik mesela? Yoksa bizi esir alan egolarımız ve hırslarımızın peşinden koşmaya devam edecek miydik? Tabii ki dünyadaki doğa olaylarına engel olmak bizim elimizde değildi ama içimizdeki "ben"e rahatlıkla hükmederek onu sakinleştirebilirdik. Tüm canlılara karşı hoşgörülü olmak, onlara anlayışla yaklaşmak bizim elimizdeydi. Örneğin bir konuda her zaman haklı taraf biz olamayız zaten böyle bir şeyin olması da mümkün değildir. Bunu bildiğimiz halde hâlâ her konuda haklı olduğumuzu iddia edecek miydik? Eğer her konuda haklı olduğunuzu düşünüyorsanız durumunuz Konfüçyüs'un dediğinden pek farklı değildir."En zor şey karanlık bir odada bir kara kediyi bulmaktır, özellikle odada kedi yoksa." demiş Konfüçyüs. Sizlerin durumu da karanlık bir odada olmayan kediyi aramaktan öteye gidemez. Kısacası bizler değişmedikten sonra ne dünya sakinleşir ne de bizler sakinleşebiliriz.

Madem yarısı siyahsa diğer yarısı da beyazdı dünyanın. Bizler de 2023'te bembeyaz ve aydınlık "cumhuriyetimizin 100.yaşını" kutladık büyük bir coşkuyla. Çünkü 29 Ekim 1923'te cumhuriyetin ilanıyla kavuştuk biz aydınlığa. Bu aydınlığın mimarı olan Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda can veren kahraman şehitlerimize sonsuz şükranlarımızı sunuyoruz ve Başkomutan

M. Kemal ATATÜRK'e bir kez daha söz veriyoruz:

Ey Büyük Atatürk!

Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğimize ant içeriz.

Verdiğimiz sözü tutmaktan, her yeni yılı iyi dileklerle ve "belki"lerle karşılamaktan asla vazgeçmeyeceğiz!!!

GÜLBAHAR ERDEN
EDİTÖR

Kıymetli Okuyucularımız,

Eğitim ve öğretim belirlenen amaçlar doğrultusunda gerçekleştirildiği tek yer eğitim kurumlarıdır. Eğitim, var olan bir bilginin deneyimlenmesini ve pratiğe dökülmesini sağlarken öğretimde bilgi ve içerik ön plandadır.

Eğitim ve öğretim kesiştiği yerde de sanat ortaya çıkmaktadır. Çünkü sanat, öğrencilerin yaratıcılıklarını geliştirmek ve özgün ifadelerini keşfetmek için önemli bir fırsattır. TOKİ Cumhuriyet Anadolu Lisesi öğretmen ve öğrencileri olarak müzik ve resim sanatında her zaman ön planda olan okulumuz, bu kez edebiyat alanında öğrencilerimizin yeteneklerini ortaya çıkarıyor. “BELKİ” isimli okul dergimizde yazmayı seven öğrencilerimize ait çeşitli türlerde yazılan metinler yer almaktadır. Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni Gülbahar ERDEN editörlüğünde ilk sayısını 2023’te yayınlayan dergi ekibi, “BELKİ”nin 2.sayısını çıkarmanın heyecanını yaşıyor şu sıralar. Kurum Müdürü olarak ben de dergi ekibine başarılarının devamını diliyor ve daha nice sayıları çıkarmalarını temenni ediyorum.

AYDIN DAKES
Okul Müdürü

1923'TEN SONSUZA

Melis AYDIN

Cumhuriyet, 28 Ekim 1923 günü “Efendiler, yarın cumhuriyeti ilan edeceğiz.” sözleriyle müjdeleniş ertesini gün 29 Ekim 1923’te ilan edilmiştir. 29 Ekim 1923’te artık Türkiye Cumhuriyeti Devleti olduk. O günün üzerinden tam 100 yıl geçti. Nesiller, mevsimler değişti ama Cumhuriyet hep bizimle. Cumhuriyet bizimle 1923’ten 2023’e uzandı, 2023’ten de sonsuza uzanacak.

Cumhuriyet’i ilan eden ve Cumhuriyet’in ilk Cumhurbaşkanı olan Mustafa Kemal Atatürk 10.Yıl Nutku’nda Türk Milleti’ne “Türk Milleti, ebediyete akıp giden her on sene bu büyük millet bayramını daha büyük şereflerle, saadetlerle, huzur ve refah içinde kutlamayı gönülden dilerim, “Ne mutlu Türküm, diyene!” sözleriyle seslenmiştir. Türk milleti, her Cumhuriyet Bayramı’nda büyük bir coşku ile kutlamalar yapmıştır. Cumhuriyet’in 100.yılına geldiğimiz bu gururlu yılda da Atatürk’ün dilediği gibi büyük bir şerefle, huzurla, mutlulukla kutlamalar yapılmaktadır.

Biz çok iyi biliyoruz ki hür doğup hür yaşıyorsak, halkın iradesi varsa, laik ve çağdaşsak, inandığımız değerleri yaşıyor ve yaşatıyorsak bu Cumhuriyet sayesinde. Bizim için Cumhuriyet mavi göklerden mavi denizlere yağın, pınarlardan denizlere akan su gibi vazgeçilmezdir. Cumhuriyet; hürriyettir, özgürlüktür, fazilettir; bizi biz yapan şeydir. Her sene 29 Ekim’de yaptığımız kutlamalar ona olan sevgimizin göstergesidir. Yazdığımız şiirler, şarkılar duygularımızın yansımasıdır. Bağlı kalacağımıza yemin ettiğimiz Atatürk ilkelerinden biri de “Cumhuriyetçiliktir.” Cumhuriyetçilik; Cumhuriyet’i benimsemek, korumak, yaşatmak demektir. Bugün Cumhuriyet’in 100. yılına gelmesi bizim için büyük bir mutluluk olmakla beraber onu koruduğumuzun ve yaşattığımızın göstergesidir. Cumhuriyet bizimle 1923’ten 2023’e uzanmış ve sonsuza kadar da devam edecektir. Çünkü Cumhuriyet Atatürk tarafından yükselen yeni nesle “Ey yükselen yeni nesil! İstikbal sizsiniz, Cumhuriyet’i biz kurduk. Onu yükseltecek ve yaşatacak olan sizlersiniz.” Sözleriyle emanet edilmiştir ve bu topraklarda yetişen her nesil Cumhuriyet aşkıyla yetişir. Bu yüzden Cumhuriyet 100 yıldır nasıl korunduysa sonsuza kadar da aynı şekilde korunacaktır. Cumhuriyet nice yüzyıllara ulaşacaktır.

Cumhuriyetimizin 100. Yılı

Kutlu Olsun!

BİR NERGİSİN TERK EDİŞİ

İlkbaharda kalbimi şenlendiren kuşların ötüşüydü sözlerin
Yaz sığağında gelip geçen esintiydi nefesin.
Sonbaharda ağacı yüzüstü bırakan yapraklardı gözlerin
Kışın ruhumu boşluğa sürükleyen ellerdi terk edişin
Seher vakti bir ınar ağacının altında
Kahve harelerinle elinde nergis buketiyle bakmıştın bana
Hatırlar mısın “Seni asla bırakmayacağım” demiştin
Oysa yine seher vaktinde, bir ınar altında terk etmiştin

Saatler geçmiyor sevgili, zaman durmuş sanki
Nehirler akmayı, rüzgâr esmeyi bırakmış görüyorum ki
Seni soruyorlar sevgili, nergisin sahibini soruyorlar
Anlatayım mı onlara, terk edişini?
Bulutlar içimi görmüş sanki, benimle hüzünleniyor
Yağmur taneleri, gözyaşlarım gibi damlıyor
Çıkan gökkuşağı, anılarımızı hatırlatıyor
Söylesene sevgili, yüreğimde çıkardığın volkana değdi mi?

AYŞEGÜL KAV

Cevapsız Sorular

Bir sabah uyandın. Yatağından kalktın, perdeyi açtın, pencereden dışarı baktın. Gökyüzü gri, sokaklar ıssız, yollar boş...Kendini yalnız hissettin. İçinden şunları geçirdin: Bugün ne yapsam, nereye gitsem, kiminle konuşsam? Cevap bulamadın.

Dolabını açtın, elbiselerini seçtin, giydin. Aynaya baktın, saçını taradın, sakalını kestin. Aynadaki yansımana baktın, gözlerin cansız, dudakların solgun... Kendini tanıyamadın. İçinden şunları geçirdin: Bu ben miyim, bu hayat mı, bu gerçek mi? Cevap bulamadın.

Evin içinde öylece dolaştın, kitap okudun, müzik dinledin. Hiçbiri ilgini çekmedi, hiçbiri seni mutlu etmedi, hiçbiri seni anlamadı. Kendini boşlukta hissettin. İçinden şunları geçirdin: Bunlar ne içindi, ne anlama geliyorlardı, ne işe yarıyorlardı? Cevap bulamadın.

Telefonunu aldın, arkadaşlarını aradın, mesaj yazdın. Hiçbiri sana cevap vermedi, hiçbiri seni umursamadı, belki de hiçbiri seni sevmedi. Kendini terk edilmiş hissettin. İçinden şunları geçirdin: Bunlar nasıl olur, ben bunları hak edecek ne yaptım? Cevap bulamadın.

Ceketini aldın, kapıyı açtın, dışarı çıktın. Sokaklarda yürüdün, insanlara baktın, hayata dahil olmaya çalıştın ama hiç kimse seni fark etmedi, hiçbiri sana selam vermedi, hepsi seni yok saydı. Kendini kendine yabancı hissettin. İçinden şunları geçirdin: Ben neredeyim, bunlar kim? Cevap bulamadın.

Bir kafeye girdin, masaya oturdun, bir kahve sipariş ettin. Garson kahveni getirdi, masaya bıraktı ve sana hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. İçinden şunları geçirdin: Neden bu uzaklık, tüm bunlar ne için? Cevap bulamadın.

Kahveni içtin, masadan kalktın, hesabı ödedin, kafeden çıktın. Yürümeye devam ettin, bir sokağa daldın, bir yerlere gittin ama nereye gittiğini hiç bilmeden, neden gittiğini anlamadan çünkü neyi arıyordun ki neyi bulacaktın. Kendini kaybolmuş hissettin. İçinden şunları geçirdin: Bu kim, bu ben miyim, bu sen misin? Cevap bulamadın.

Bir gün, uyandın. Ama bu sefer, yatağından kalkmadın, perdeyi açmadın, pencereden dışarı bakmadın. Gözlerini kapadın, nefesini tuttu, kalbin durdu. Hiçbir şey düşünmedin, hiçbir şey istemedin, hiçbir şey yapmadın. Kendini özgür hissettin. İçinden şunları geçirdin: Bu son, bu başlangıç, bu sendin. Cevabını buldun.

Romantik Biyoloji

Biyoromantizm

Biyoloji bilimi; tüm canlıların temel yaşam prensiplerini, yapısını, tarihi ve mekanik gelişimi gibi konuları inceleyen bir bilim dalıdır. Bu nedenle insanlar tarafından genellikle ciddi ve yüzü asık bir bilim dalı gibi algılanır. Aşkın iki insan arasında oluşan kimyasal bağ olduğunu hepimiz biliriz. Oysa bu bağ insanlar dışında başka canlılar arasında da kurulabilen bir bağdır. Mesela kumruların romantizmi temsil ettiğini ya da erkek kuşların dişi kuşları etkilemek için kur yaptığını belgeselerde görmüşsünüzdür. Biyoloji labirentinde ilerledikçe bu tarz örneklerle daha çok karşılaşırız.

İlk olarak sizlere Japon kültüründe ölümsüz aşkı sembolize eden Venüs Çiçeği Sepeti'nden bahsedeceğim. (Venüs flower basket (İng.), Euplectella aspergillum (Lat.)). Bir tüp şeklindeki bu sünger genellikle bir çift karidesin yuvasıdır. Henüz küçük boyuttayken süngerin içine yerleşen karides çifti bütün hayatlarını bu süngerde geçirir ve yavrularını burada dünyaya getirirler. Süngerin sağladığı genişliğe sığmayacak kadar büyüdüklerinde ise burada birlikte ölürlürlü.

Aşk yuvaları aynı zamanda mezarları olur. Japonlar, bu yüzden sünger ve karidesleri ölümsüz aşkın simgesi olarak kabul ederler.

Resim 2. Venüs çiçeği sepeti. (2)

Resim 1. Dişisine kur yapan erkek mavi manakin kuşu. (1)

Diğer bir hikâyemiz ise “unutma beni çiçeği” olarak bilinen küçük ve güzel bir bitki ile ilgili. Bu bitkinin isminin nereden geldiğine dair pek çok rivayet vardır. Ben, sizlere Balkan halk hikâyesinde anlatılagelen rivayetten bahsedeceğim. Balkan Savaşı’na gidecek olan delikanlı gitmeden önce Tuna Nehri kıyısında nişanlısı ile gezintiye çıkar. Genç kız bu sırada küçük mavi bir çiçek görür ve onu nişanlısından ister. Delikanlı, çiçeği almaya çalışırken nehre düşer, akıntıya kapılır ve boğulur. Delikanlı akıntıda sürüklenirken “beni unutma” diye nişanlısına seslenir. Maalesef bu yüzden talihsiz gencin anısını yaşatmak için bu bitkiye “Myosotis” yani “unutma beni çiçeği” adı verilmiştir.

Resim 3. Myosotis (unutma beni çiçeği). (3)

Son hikâyemizde sizlere Angut(Angit) kuşundan bahsetmek istiyorum. Malumunuz bu sözcük toplumumuzda “ahmak,aptal” olarak nitelendirilen kişiler için kullanılır. Bunun nedeni Angut kuşlarının rüzgârı arkalarına alarak uçması ve iniş sırasında dengelerini kaybedip sendelemeleridir

Ama ben sizlere Angut kuşunun farklı bir özelliğinden bahsetmek istiyorum. Angut kuşları eşlerine çok sadıktırlar. Öyle ki eşlerden biri ölürse diğeri asla yeni bir eş bulmaz ve hayatı boyunca adeta eşinin yasını tutar.

Gördüğünüz gibi hangi canlı türü olursa olsun “aşk” hepsinde var.

Resim 4. Angit kuşu (Tadorna ferruginea).
KAYNAKÇA

- therainforestsitesite.greatergood.com (1)
- britannica.com (2)
- gardenia.net (3)
- biyologlar.com (4)

ALAATTİN SARITAŞ
Biyoloji Öğretmeni

Ankara'da aşk

İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e
Ne şiirler ne şarkılar yazılmış
Şairler ne gözyaşları dökmüş
Ben hepsinden vazgeçtim
Benim şehrim de sendin, şiirim de
Gözyaşım da sendin,
Gözyaşımın akmasına sebep de
Ama yine de bir yerde karşılaşacak olursak
Eğer mümkünse
Ve tanrı da isterse gözlerimizin birbirine değmesini
Orası Ankara olsun sevgilim
O soğuk havada içini ısıtsın aşkımızın ateşi
Ama sen kabul etmezsin sevgimi
İşte o zaman sebebi yine sen olacaksın
Ankara'da bir aşkın bitiminin

İLKAY DENİZ KIRAL

KUDÜS'ÜN DİYARI

ELA NUR TINASTEPE

O küçük bedenden ayrılan çığlıklar,
Bir tek benim mi yüreğimde yarattı zelzele?
O yüzden mi çıkmıyor şu fâni dünyanın sesi?
Yoksa bir bende mi kalmış vicdan?

Bir acı ki taht kurmuş gönlüme,
Bir karabasan gibi çökmüş üzerime.
O cansız bedenler bir tek bana mı yük,
O yüzden mi sakın şu koca dünya?

Karanlık baş göstermiş dört bir yanda,
Su bile giremez olmuş Kudüs'ün diyarına,
Hakikati yalanlayanlar zulmetmiş ,
Mazlumlar ise uğruna can vermiş .

Karanlık, bir an bile ayrılmamış .
Gece, hiç var olmamış bombalarla.
Ve bir çocuk göç etmiş hayalleriyle,
Uzak ama zulmün olmadığı bir yere.

Bir umut ki hiçbir zaman dinmeyen,
Yüreğimin en ücra köşelerinden yükselen,
Bir ilahî adaletin habercisi,
Gökyüzünde süzülen özgürlüğün güvercini.

Bir millet tanıyorum süregelen yıllar boyunca,
Feda etmiş canından can bildiğini.
Bir millet ki silahsız ama güçlü,
Dünyada yalnız ama davasında kararlı.

Tek sığınağı olmuş bir milletin ezel-i ilim.
Tek tesellisi olmuş kutsal Kudüs'üm.
Filistin hiç durmadan kanayan yaramsın,
Sen benim yüreğimde filizlenen umutsun.

İNSAN DEDIĞİN

"İnsan dediğin." ile başlayınca cümle ben de bir o kadar ürkmüştüm sizin gibi. Sahi, insan dediğin nedir? Aslında insan dediğimiz şey; her anını başkaları için yaşayan, hayatını, davranışını, giyimini hareketlerinden cümlelerine kadar her şeyini başka ruhlara olduğundan farklı göstermeye çalışan, özgür doğup kendi özgürlüğünden vazgeçen ve bunu bile isteye yapan bencil bir varlıktır.

İnsan, bazen bir başkasının anlamsız bakışlarında dahi kusuru kendisinde arar yani karşı tarafı hiç sorgulamaz. Kimi zaman da takdir ve övgü alan bir davranışını kendisi beğenmediği halde o stil yaşamaya devam eder. İnsan, bir o kadar kendi ruhunun bilincinde ve bir o kadar da ruhunu reddeden bir varlıktır. Kendi zevklerinden, özgürlüğünden kaçır; başkasının arzularında kendi arzusunu arayıp durur.

İnsan, bazen bir başkasının anlamsız bakışlarında dahi kusuru kendisinde arar yani karşı tarafı hiç sorgulamaz. Kimi zaman da takdir ve övgü alan bir davranışını kendisi beğenmediği halde o stil yaşamaya devam eder. İnsan, bir o kadar kendi ruhunun bilincinde ve bir o kadar da ruhunu reddeden bir varlıktır. Kendi zevklerinden, özgürlüğünden kaçır; başkasının arzularında kendi arzusunu arayıp durur.

HİSSİZLİK

İçimde ağlar kalbime hapsettiğim duygularım
Feryadına ekler yalnızlığımı, “Çıkar beni!” der.
Her yakarışında bir kilit daha vurulur kapısına
Yok olmaz ama etkisi kalır hep kalbimde

Ruhum hapsetti duygularımı kalbime
Ağlamaktan göz pınarlarım kurumasin gayesiyle
Ellerim daha fazla titremesin diye
Haklı mıdır bilmem düşündüğümde?
O günden beri işitirim kalbimdeki feryadı
Sağır eder kulaklarımı, ceza veren fısıltıları
O günden beri hissederim kalbime atılan yumrukları
Kasılır bedenim, acımasız sert darbelerle

Ruhumun cezasını çekerken benliğimle,
Feryadına kulaklarımı tıkadığım duygularımın
Sorgularım adaletini, bedenim titrerken
Ve gözlerim hiçliğe kapanırken...

AYŞEGÜL KAV

Lise Aşkım

Sabah uyanıyorum, aklıma ilk gelen sen, yüzümü yıkarken aynada gördüğüm sen, saçımı yaparken, üstümü giyerken “Acaba beğenir mi?” diye düşündüğüm sen... Evden çıkıyorum, yolda el ele kaldırımda beraber yürüyor gibi hayalini kurduğum sen... Okulun kapısına geliyorum, gözlerimin aradığı sen... Okula giriyorum, “Koridorda denk gelir miyim acaba?” dediğim sen... Sınıfa giriyorum, sırama oturuyorum ve ders başlıyorum. Dersimiz matematik, seni gördüğüm anları tek tek sayıyorum. Dersimiz edebiyat, sana şiirler yazıyorum, aşkımızı efsaneye dönüştürüyorum. Dersimiz biyoloji, sensiz nefes almak çok zor diyorum, kanımda sevgin dolaşiyor. Dersimiz kimya, aşkın formülünü arıyorum. Dersimiz müzik; sana şarkılar söylüyorum bağıra çağıra. Dersimiz fizik, yer çekimine karşı geliyor bedenim, seni düşündükçe hızlanıyor kalbim, sana çıkmayan hiçbir yolu hesaplayamıyorum. Dersimiz felsefe; düşünüyorum ama ben yokum, sadece sen varsın, varlığına bilgiyle değil kalbimle inanıyorum. Dersimiz beden koşa koşa geliyorum, sensizlikten nasıl dönerim derken attığım her adımla marş marş yine sana dönüyorum.

Dersimiz coğrafya, harita değil senin güzel yüzünü çiziyorum. Dersimiz din, “sen beni sev benimle ol” diye dualar ediyorum... Ve dersler bitiyor, okuldan çıkıyorum. “Son bir kez görür müyüm?” diye sana bakıyorum. Eve dönerken yol boyunca sanki sesini duyuyorum. Eve geldim ve yine sensizlik başladı. Üzülüyorum, yemek yerken “keşke o da yanımda olsaydı” diyorum. Odama gidiyorum, ders çalışmıyorum, müzik dinliyorum ve ağlıyorum. Duvarlarda sen, aklımda sen, yüreğimde sen... Uyumak istiyorum, uyuyamıyorum. “Koyun say!” derler ya ben sabah olsun diye dakikaları sayıyorum, sonunda dalıyorum uykuya. Rüyamda sen... “Sen” diye sayıyorum gece boyunca ve tekrar uyanıyorum... Seviyorum ya seni çok seviyorum. Özlüyorum anla beni, gör beni, sensiz olamıyorum... Derken suratıma inen bir şaplaqla kendime geliyorum. Lise aşkı işte diyorum. Çok canım yanıyor çok... Karşılıklı olsa dünyanın en mutlu insanı sensin, bulutlar üzerindesin... Karşılıksız olsa kalp ağrıları, ağlayan gözler... Ama unutma asıl sen özelsin... Gelir geçer lise aşkı, sen her şeyden değerlisin!

BARAN BURAK ALKIN YILDIRIM

O Günler

Sabahları uyanırken
Bir bahar esintisi
Güneşin sıcak ışığı yüzüme vuruyorken
Ve henüz çocukken
Sonradan suya düşeceğini bilmeden
En güzel hayallerimi kuruyorken
Annemin sesiyle uyandığım,
Günler miydi en güzel günler?

Bir sabah uyandığımda
Bir kar tanesi elimde erirken
Kardan adam yapmakken tek derdim
İçimizi ısıtan çayı beklerken
Ve henüz çocukken
Takvim ilerleyince
Yalnızca büyük binalar göreceğimi bilmeden
Pencereden beyaza bürünmüş ağaçlara baktığım
Eldivenimin tekini aradığım
Günler miydi en güzel günler?

Şimdi herkesin bir acelesi var
Sanki zamanla alıp veremediği var güzel günlerin
Güzel günleri geride mi bıraktık?
Yoksa egzoz dumanlarıyla mı kayboldu?
Herkesi yargıladık
Kim olduğumuzu bilmeden
Unuttuk anlamayı, sevmeyi
Bilemedik güzel görmeyi

İLKAY DENİZ KIRAL

Savaşlar açtık, canlar aldık
Yaptığımız binalar başımıza yıkıldı.
Gecelerce hayal kuramadık
Çünkü hayallerimizin düşeceği su kalmadı
Bütün renkleri kararttık
Sonra geceyi suçladık

Şimdi ne vicdan kaldı,
Ne de sevgi, saygı, merhamet...
Bir yarış var insanlar arasında
Kazananını, kaybedenini anlayamadığım...
Masum değiliz hiçbirimiz
Hep var bir art niyet
Belki de tam bu yüzden
Çocukluğumuzdaki sabahlara uyanamıyoruz
Biz o sabahları değil
O düşüncelerimizi zlyoruz.

Yağmurun Esintisinde

Hava yağmurlu, ben de yine kasvet doluyum. Hiçbir şey yapmak gelmiyor içimden. Anılar ...

Anılara dalıp gidiyorum, bir su tanesinin toprağa karışması gibi. Sahi, neden yağmur yağınca dalıp gider insan uzaklara? Böyle havalarda kendimi hep sorgulamalıymışım gibi hissediyorum. Üstelik nadiren de olsa bunu yapmadığım zaman bir suçlu gibi hissedip yine sorguluyorum kendimi. Bazen de avutuyorum, ne kadar çok kendini sorgularsan o kadar kendini tanırsın filan diyerek geçiştiriyorum. Lâkin bir şeyin fazlası her zaman yük gelirmiş insana, işte şimdi yine aynı şeyleri yaşıyordum.

- Hey! Aramızda mısın kanka yine koştun ya!..Teneffüs bitecek şimdi nereye dalıp gittin böyle?

- Ah pardon... Yağmur sence de çok güzel değil mi?

-Yani, güzel tabi ama güneşli havalarda daha bi güzel oluyor sanki.

-Evet, haklısın

Herkes haklı. Herkes...

Kime "sen haksızsın" desen bir bakmışsın sen haksız olmuşsun. İnsanlara hoş gelmez haksız olduğunu duymak. Hatta öyle ki kendisi de bilir de haksız olduğunu ama kabullenemez, yediremez kendine.

O zaman herkes kendince haklı. Sahi, haksız olduğunu kabul etmeyenler karşınızdakinin haklı olabileceğini düşündünüz mü hiç? Bu sorunun cevabını bir zamanlar en kırıncı şekilde almıştım.

Eskiden birisine kırılınca bağırır, kırar, dökerdim. Ama susunca, kelimeler sarf etmeye gerek duymayınca anladım asıl kırgınlığı ... Bir kere susunca insan bir daha konuşmak istemezmiş meğer.

Sustuğumda anlamazlar mı illa bağırıp çağırmak mı gerekirdi anlaşılacak için, susmak en güzel cevap olamaz mıydı?

Hiçbir zaman empati yapmaya gerek duymazlar. Oysa ben kendimi bir konuda haklı bulduğum zaman bile empati yaparım, karşı tarafı anlamaya çalışırım. Çünkü işaret parmağımızla karşı tarafı gösterirken üç parmak bize doğrudur yani belki de haksız olan benimdir.

Bu düşünce o kadar yer edinmiş ki artık bende, karşı taraf bunu düşünmediği zaman kırılıyor ve daha fazla kırılıyorum. Belki de bir daha hiç onarılmamak üzere...

ELA NUR TINASTEPE

SESİMİ DUYAN VAR MI?

Ölebilirim diyorum
En güzel günlerimi yaşamadan
En güzel şiirlerimi yazmadan
En güzel kitapları okumadan
Sesimi duyan var mı?
Biz çok duyduk bu cümleyi
1999'da İstanbul'da
2020'de İzmir'de
2023'de tam 11 ilde
Enkaz altındakilere el uzatmak için haykırdık
"Sesimi duyan var mı? "
Bir binanın en alt katında yazıyorum
Bilmiyorum belki üstüme yıkılmasını bekliyorum
Bir şeyler yapmalıyız diyorum
Sesimi duyan var mı?
Fatih'in fethettiği
Orhan Veli'nin şiirini yazdığı
Dünyanın gözbebeği bu şehir yıkılabilir diyorum
Her türlü tehdide açık olabilir diyorum
Sesimi duyan var mı?
Biz bize bu sefer yetemeyebiliriz diyorum
İşte o kadar çok şey kaybedebiliriz diyorum
Yılları birkaç saniyede
Sevdiklerimizi göz göre göre
Çaresizce acımasızca kaybedebiliriz diyorum
Sesimi duyan var mı?
Kimseyi suçlamadan
Kim duyar bilmeden soruyorum
Sesimi duyan var mı?

GERÇEK FİLİSTİN

Ağladım, düşman durmadı ve ben ağladım.
Ömer dediler, Ömer'i bombaladılar...
Ömer gülümsedi.
Selahattin ölüyor dediler,
Selahattin gülümsedi.
Gündüzleri Filistin diye diye ağladım...
Geceleri Filistin diye diye ağladım...
Filistin'deki bütün güçlü kadınlar
Göz kırptılar bana...
“En güçlü biziz, yenilmedik, yenilmeyeceğiz.”
dediler.
Hepsinin farklı adı vardı fakat
Hepsine en çok yakışan ad umuttu.

Sizi tarihten silmek istiyorlar diyecek oldum.
Tarihin daima iyileri yazacağı geldi aklıma.
Sustum, gülümsedim...
Zalimi yazmaktan utanan tarih
“Hep mazlum ve özgür Filistin'i yazacak.” dedim.
Daha çok gülümsediler, kocaman sarıldılar bana.
Sabah oldu, yeni bir gün başladı.
Düşman hâlâ caniydi.
Yine bombaladı.
Bu sefer ağlamadım, ben de gülümsedim.

Ben de biliyordum, Filistin ve düşman da biliyordu.
En özgür Filistin idi.
Öyle bir özgürlüktü ki bu...
Evrendeki hiçbir bomba, silah bunu onların elinden
alamayacaktı.

BERRA YAMİ

SU

Derinden duyduğum bu sevginin,
Sudaki yansıması bulanık.
Ne gözlerimdeki kasvet görülür,
Ne de kalbimden duyduğum adın.

Çiçeklerle süslediğim kalbimin
İçimde gezen su kaplumbağaları.
Suyun o narin akışından,
Duyarsın anlattıklarımı.

Zor görünen o çiçekten köprüler,
Her duygum bir çiçekte saklı.

YAĞMUR, DAMLALAR VE BEN

Derin karanlıktayken umutlanmamı sağlayan yağmur damllarına döndüm yüzümü. Sanki, gelişimi hissetmiş gibi birden hızlandı yağmur. Derin bir nefes aldım, nefesimle içime çektim yağmurunu. Sarıldık. Kollarım istemsiz açıldı, karşılık vermek istercesine. Yağmur gelince bütün özlemim yağmurun damllarlarıyla bitti. Huzur doldu içim, bütün kirlerim aktı sanki. Damllar yıkadı ruhumu. Temizlendim, yüklerimi alıp götürdü damllar. İçimdeki yaramaz çocuk belirdi birden. Birikintilerde zıplamak istedi. Aslında bunu yaramaz çocuk değil ben istemiştim. Üzerimden attığım kiri, pası çiğnemek; ezmek istedim. Bir daha geri dönmemeleri için. Hep ıslanayım, arınayım istedim... Hayatın ironisi bu ya! Güneş açtı.

NİSA NUR ÖZTÜRK

Bulutlar kollarını çaktı üzerimden. Damllarla vedalaşamadan çekip gitti yağmur. Güneş, aydınlatacağı yerde beni tekrar karanlığıyla boğdu. Ardından gökkuşağı belirdi. Yedi renk, yedi farklı duygu. İşte bu da damlların bana veda mektubu olsa gerek. Tekrar buluşana dek yetinebileceğim tek şey olan gökkuşağı da gökyüzündeki yerini kaybediyor yavaş yavaş. Artık tamamen yalnız kalıyorum kasvetimle. En azından bir sonraki fırtınaya kadar...

KARANLIK

Uzanmışım boylu boyunca yeşil çimlere.
İzlemişim gökyüzünü siyahıyla beyazıyla,
Büyüğüyle küçüğüyle.
Bir yıldız tutmuşum, bir hayale savrulmuşum.
Oradan bir hayat seçmişim kendime
Koşmuşum, yorulmuşum, yaşamışım gönlümce
Uzanmışım boylu boyunca mavi sulara
Görseniz beni yıldızlarla dolu suda
Bedenim bir yaşamdır
Bedenim bu arada bu yıldızların ardında
Bu mavi suda bir yanılsamadır, bir hayaldir
Başkalarının baktığı gökte
Boylu boyunca uzanmışım koca bir galakside
Evimi özlemişim, evime gelmişim.
Etrafımda varoluş, etrafımda renkten renge...
Şekilden şekile bulutsular gezegenler noktalar belki de
Belki de etrafımda yuvam sıcaklık asıl sevgi
Asıl aşk, asıl hüznün, asıl ben, asıl sen...
Gökyüzüne bak ve beni gör, seni gör, her şeyi gör
Görmeyeceksen eğer tüm bu evini
Görmeyeceksen eğer tüm bu sevgiyi
Tüm bu acıyı yakarışı ve sevinçten kopan çığlıkları
Görmeyeceksen eğer bu renkleri ve renksizliği
Bu tepeden tırnağa koskoca alemi
Bu et parçası, bu lıkır lıkır akan kan, bu kalp niçin var?
O gözlerinde parlasmın bütün evren
O kalbinde var olsun koca evren
Boylu boyunca uzanmışım bu sefer son kez
Bu sefer son ve ilk kez hayatın bulutuna
Uzanmışım ve sohbet etmişim yaşamla
Çok çekmiş o da burada
İnsanlardan ve zihinlerinin yarattığı karanlıktan.

SIR

GülüŖün bir sır,
Sanki dünyada esen,
En serin meltem.
GülüŖün bir sır,
Sanki en güzel son gibi...
GülüŖün ölüm gibi,
Bu dünyadan alıp götürür ruhumu.
GülüŖün gözlerimi dolduran
Bir sevinç gibi.
Senin gülüşün, senin gülüşün
Tarif edilemez bir güzellik gibi...

UMUTSUZ

Ölüm bir ışık gibi
Süzölüyor pencereden.
Bir rüzgâr gibi serin vuruyor
Son nefesi istercesine.
Hiçbir anı, hiçbir sevinç, hiçbir hüzn...
Kalmıyor ki sonsuz.
Uçup gider kargalar, sen beklemeye devam et.

HASRET

Bir soğuk rüzgâr vuruyor
Eski anılardan, geçmiş günlerden
Bazen aralarda sana rastlıyorum,
Isınıyor kalbim, ısıtıyorsun.
Ruhumu dizginliyorsun,
Bir bakışın bir gülüşünle.
Bazen söyleniyorum kendi kendime:
“Çek git bu diyardan, özgürleş.”
Ruhuna zincir vurulmuş bedeninden
Kurtar kendini her ikisi de çürümeden.
Sonra sen geliyorsun aklıma,
gidemiyorum.
Sen de ayrı bir zincirsin, diğer
zincirlerden farklı.
Ama ben bu zincire aşığım...

ECE HARBİLİ

MUTLULUK

Bir kasım akşamı... Havanın soğukluğu yazı özleten türden. Elimde salebim sandalyeme oturmuş ve sadece bir şeyi düşünüyorum: Mutluluk nedir? Sahiden, mutluluk tam olarak nedir bilen var mı? Şehir şehir dolaşıp yeni insanlarla tanışmak mı? Mis kokulu çiçeklerin olduğu bahçede kelebeklerin peşinden koşmak mı? Ya da arkadaşına uzun zamandır istediği o kitabı hediye ettiğinde yüzündeki tebessümünü görmektir belki de... İleride "Eski günler demek böyleymiş." diyeceğiniz bir aile fotoğrafını kahkahalar eşliğinde çekmek mi? "Mutluluk" denildiğinde herkesin farklı bir şeyi düşünmesi çok masum değil mi? Küçük bir kıza sorsan "Eve gidince minik kaplumbağamı beslemek!" der, yaşlı bir teyze üniversitedeki torununun uzak mesafe demeden onu ziyaret etmesini ister.

Ayrıca mutluluk, sadece insana özgü bir durum değildir. Mesela tatlı bir sokak köpeği olduğunuzu düşünün. Başınız okşandığında, yorucu bir yaz gününün sonunda önünüze bir kap yemek ve su koyulduğunda mutlu olmaz mıydınız? Hayatta bu kadar mutlu olma sebebi varken niçin insanlar hep mutsuz? Neden hep üzgün durmayı seçiyor bazılarımız? Ben de tam olarak beni neyin mutlu ettiğini bilmiyorum. Sadece gülümsemek hoşuma gidiyor. Mutluluğu çok uzaklarda aramak bile ondan uzaklaşmamıza neden olabilir. Çünkü mutlu olmayı yarına bırakmak, karşıya geçmek için nehrin durmasını beklemek gibidir. Ne olursa olsun, küçük veya büyük fark etmeksizin bizi mutlu eden her şeyin tadını çıkarmaya bakalım.

AŞKI BEKLERKEN

Karanlık çökerdi sokağıma,
Yavaş yavaş sönerdi lambalarım.
Saçlarıma aklar düşerdi geceleri,
Sevdiğim uyurdu şakaklarımda.

Sabahın ilk ışıkları girerdi pencereden
Gecem ortadan kaybolurdu.
Uyku akardı gözlerimden
Yine de yenilmezdim aşka

Bir kuş şarkı söylerdi kulağıma
Fısıldardı gecenin yarasını bana
Sonra usulca giderdik
Doğru Acem diyarına

Yine batardı güneş gelirdi gece
Akardı gözlerimden damlalarım
Solardı çiçeklerim bir anda
Gece dayanırdı tekrar kapıma

BERFIN DALGA

AĞLIYORUM

Ağlıyorum, sevgilim ağlıyorum
Elimde bıçakla ağlıyorum
Sanma ki senin için ağlıyorum
Mutfakta soğan doğruyorum

Yalan söyledim, ağlıyorum
Aslında senin için ağlıyorum
Soğanlar sadece bahane
Acıma ağlıyorum

Soğanlar da biliyor
Onlar da ağlıyor
Ama niye bilinmiyor
Kendi acılarına katkı mı benim acım?
Bilinmiyor.

Ağlıyorum, sevgilim ağlıyorum
Canım acıyor, ağlıyorum
Kimseye söyleyemiyorum
Soğanlara suç atıyorum

GÜL CEMRE BOLAT

*ONSRA

Ruhum namütenahi bir asman.
Gözlerim kapalı anlıyor musun?
Herkesin gözü üzerimde,
Serzenişleri duyuyor musun?

Meyus bir hâl örtüsü üzerimde.
Fikirlerim, gönlüm girift olmuş!
Feryatlar ise benim içimde,
Yazgım mı bu fırtına, haktanmış?

Herkesin aşkı perestiştir de,
Bendeki alelâde bahane.
Yok mudur, kıymetim gözlerinde?
Bakışların güneşten bir hane.

O bakışlardaki mahici.
İtina ile dikilmişler ya,
Velhasıl bir atla, hüsn-i makta!
O sözlerin ne de sahici!

Canım, canam, cananım sensin ki,
Uçuşursun küller gibi derun.
Artık yoktum tumturak bir söz ki,
Fark ettim kalbimi derun derun.

*ONSRA: Güney Afrika dilinde, bir daha aşık olmamak ve son kez sevmek anlamına gelmektedir. Bireyin yaşadığı acıları tarif eder.

NİSANUR YILMAZ

MUSTAFA'M

“Geldikleri gibi giderler!” dedin sen.
Hep halkına söyledin; dur, düşme, diren.
Seni seçerken hiç düşünmedi seçmen.
Olmasaydın kurulamazdı bu düzen.

Senin giydiğin elbise değil, kefen.
Asla inanmayacağım buna kalben.
Biliyorum hâlâ buradasın ruhen.
Sen olmasan nasıl olurdu harbiden?

SENEM TÜRKOĞLU